Olivier de Solminihac

Tek Başıma Okumaktan Korkuyorum

Resimleyen Juliette Baily

tudem

Geneviève'e, Chloé'ye, Véronique'e,
Hélène'e teşekkürlerimle...

TEK BAŞIMA OKUMAKTAN KORKUYORUM

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin ve resim hakları © 2015, l'école des loisirs, Paris

İlk baskı 2015 yılında Fransa'da *J'ai peur de savoir lire* adı ile l'école des loisirs tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Olivier de Solminihac
RESİMLER: Juliette Baily
TÜRKÇELEŞTİREN: Damla Kellecioğlu
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Canan Topaloğlu
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2020 (2000 adet)

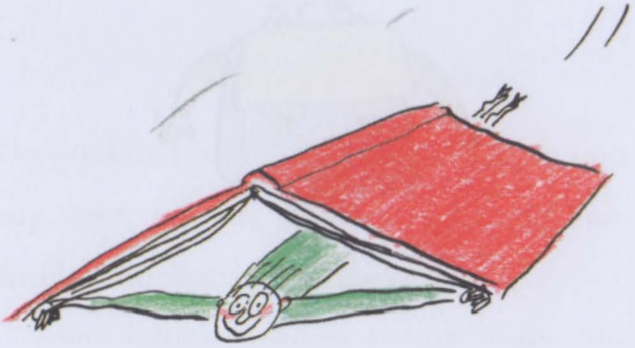
ISBN: 978-605-285-307-8
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Olivier de Solminihac

Tek Başıma Okumaktan Korkuyorum

Resimleyen **Juliette Baily**

tudem

1
Farklı

Bu yıl ikinci sınıfa başlıyorum. Sabah uyanıyorum, okulun ilk günü. Her şey daha farklı olacakmış gibi geliyor.

İçine kilolarca kâğıt koyup omuz kaslarımı güçlendireyim diye, mavili sarılı yeni bir sırt çantam var. Yeni giysilerim var, annem benim için kim bilir nereden almış; yatağımın ayakucunda katlanmış, tertemiz beni bekliyorlar. Ve yeni bir

öğretmenim var, ismi Bayan Valmor. Bu yıl işlerin ciddileştiğini söylüyor bize, çünkü sekiz-dokuz yaşında artık ciddi olunurmuş.

Bayan Valmor, saçlarını buğday başağı gibi örmüş ve yazlık bir elbise giymiş. Dolayısıyla tatilin bittiğine, öğretmenimin doğru söylediğine inanmakta biraz güçlük çekiyorum.

Okulun ilk günü olduğu için Bayan Valmor bizi tanımak istiyor, kendimizi tanıtmamızı söylüyor. Ve ben birdenbire, her şeyin değişeceğinden emin olamaz hâle geliyorum. Hatta aksine, her şey aynı gibi. Çünkü biz öğrenciler, zaten birbirimizi tanıyoruz. Geçen yıl, ondan önceki yıl ve hatta babamın da bizimle olduğu ondan önceki yıl, hep birlikteydik.

Sıra bana geldiğinde ayağa kalkıyorum, günaydın, adım Stefan diyorum ama bu yeni bir bilgi değil, herkesin haberi var.

Diğer çocuklar da kendini tanıtıyor. Sofya, Hamdi, Luiz, Anton-Roke, Linda, Lina, Lena, Lana... O sırada aklıma, Kamilla'nın artık burada olmadığı geliyor, çünkü taşındı. Jo ise okul değiştirdi. Fakat Karl diye yeni bir çocuk var, derste saçıyla oynayıp duruyor.

Gün akıp gidiyor, tıpkı tatilden önceki günler gibi; teneffüsler, yemekhanedeki sulu yoğurtlar, masanın kenarındaki silgi tozları... Evet, her şey aynı. Fakat öğleden sonra, çıkışta, Bayan Valmor bize ödev veriyor ve ödevleri deftere not etmemizi istiyor.

"Her gün yeni bir fiil öğreneceksiniz. Yarın bir şiir vereceğim, bazen de birkaç işlem yapmanız ve tarih konularını öğrenmeniz gerekecek..."

Ödevin ne demek olduğunu biliyorum, geçen yıl da birkaç tane vermişlerdi. Ama hiç böyle tonlarca ödevim olmamıştı.

3 x 15
7 x 6 x 4

2
Ödev

Bazı öğrenciler ödeve bayılır. Onlara göre ödev, küçük bulmacalar çözmek, oyunlar oynamak gibidir, üstelik bu oyunları hemen her zaman kazanırlar.

Örneğin Sofya, küçükken bir hesap makinesi yutmuş, o yüzden taa 23'lere kadar bütün çarpım tablosunu ezbere biliyor. Ya da Luiz mesela. O da her konuda başarılı. Böyle giderse ayaklı bir sözlüğe dönüşecek

ve öğretmene bile ders vermeye başlayacak.

Ödevlerle ilgili hiçbir sorunu olmayan iki üç öğrenci daha tanıyorum, çünkü onlar hiçbir ödevi yapmıyorlar. Ya ödev defterlerini sınıfta unutuyorlar ya da akşam eve girer girmez çantalarını ve paltolarını bir köşeye terk edip ertesi sabah aynı yerden alıyorlar.

Bir de diğerleriyle ben varız. Ödev yapmak zamanımızı alıyor, hatta bazen ebeveynlerimizin zamanını da alıyor. Dikkatle çalışıyoruz, elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, deniyoruz ama işin altından her zaman kalkamayabiliyoruz.

Ben tabii ki annemin zamanını alıyorum, oysa aslında pek zamanı yok. İşe gitmek zorunda; ayrıca evde sadece ikimiz

yaşıyoruz ve evin de bir sürü fiili var: yıkamak, ütülemek, temizlemek, pişirmek... Bazı akşamlar, tırnaklarını küçük küçük kemirirken defterlerime dalgınca göz atıyor, sonra da yaptığım ödevin iyi olduğunu ve bana güvendiğini söylüyor.

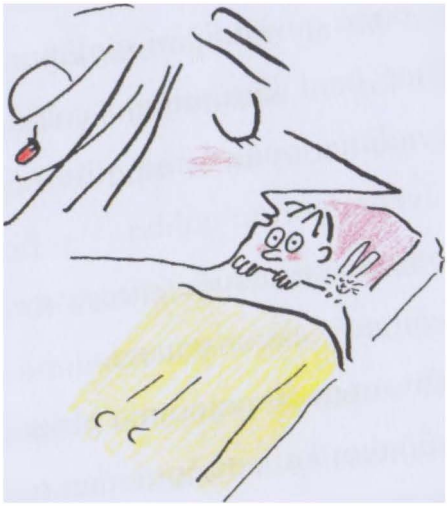
Bence beni kırmamaya çalışıyor, ama ben kendime, onun bana güvendiği kadar bile güvenmiyorum galiba.

"Notların iyi olduğu sürece sorun yok, öyle değil mi?" diyor annem.

Günün sonunda yatağıma giriyorum ve duvar kâğıdını kabardığı yerden tutup çekiştirerek biraz oynuyorum. Annem gelip alnıma bir öpücük konduruyor.

Her şey yolunda gidecek mi acaba?

Yarın ilk kez sınav olacağız.

3
Sayılar

Okulda iyi notlar almak hoşuma gidiyor. Bizim okulda notlar 10 üzerinden veriliyor. Örneğin bazen 9 alıyorum. Ya da yaşım gibi, 8. Öğretmen, notlarımın iyi olduğunu söylüyor, annem, "Hiç fena değil," diyor ve herkes memnun oluyor.

Sayılardan 3, 8'e çok benziyor. Hatta 3, 8'in yarısı. Yani, en azından görüntü olarak.

Ama iki tane 3 aldığımda 8 almışım gibi olmuyor. O durumda öğretmen bir felaket yaşanmış gibi davranıyor, ben ağlıyorum, annem tırnaklarındaki bütün ojeleri kemiriyor ve "Stefan. Ah, Stefan! Ne yapacağız seninle?" diye söyleniyor. Kısacası kimse memnun olmuyor.

Annem, benden imkânsızı istemiyor. Hep 10 almamı istemiyor örneğin. Zaten hep 10 alsam, fazla mükemmel olurdu ve mükemmel dediğiniz şey sıkıcıdır, çünkü mükemmelden daha ileri gitmek, ilerlemek imkânsızdır. Luiz'in sorunu da bu: Kendisi biraz fazla mükemmel.

Bununla birlikte, sınıfta kendi alanlarında başarılı olanlar da var. Örneğin Hamdi, şiir okuma konusunda son derece yetkin. Şiir okuduğu zaman herkes sessizliğe

bürünüp onu izliyor, çünkü Hamdi gerçek bir oyuncu gibi: şiire hem ses tonunu, hem hareketlerini uyduruyor.

Anneme bundan söz etmedim, çünkü sonra aynı şeyi yapmamı ister. Oysa ben Hamdi gibi yapmaya çalıştığım zaman hareketlerim yanlışmış gibi geliyor bana.

Anneme göre, hepimiz aynı seviyede ve eşit olmalıyız. Böylece, karar verenler bir tarafta, onlara itaat edenler diğer tarafta olmaz. Kazananlar ve kaybedenler, dayak atanlar ve dayak yiyenler olmaz. Kıskançlık da olmaz. Pekâlâ, öyle olsun. İyi ama, 3 ile 8, hiç eşit olur mu?

Annem, yanımda, matematik madalyası almaya çalışır gibi işlemlerle boğuşurken, benim de elimden geleni yapmamı istiyor.

"Kendine eşit olmakla yetinemezsin. Kendini aşmalısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diyor bana.

İkna olmuş bir tavırla başımı sallıyorum.

"Evet, sanırım anlıyorum," diyorum. "Çok mantıklı. Yani sen, 8'in 8'den fazla etmesini istiyorsun."

Annemin yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Birinin onu anlaması onu çok mutlu ediyor. Hele anlayan kişi bensem, değmeyin keyfine... Tırnakları da mutlu, çünkü bugün onları kimse kemirmiyor.

Oyunla Öğrenmek

Annem bana yardımcı olmak istediğini söylüyor. Bana ve ödevlerime özen gösterecekmiş artık. Ah, tesadüfe bakın ki bugün günlerden cumartesi! Derslere hemen başlıyoruz.

Annem soruyor: "Şu aralar okulda ne işliyorsunuz?"

"Bölümcekleri öğreniyoruz," diye yanıt veriyorum.

Annem komik bir surat ifadesi yaparak, "Nasıl yani? Örümcekten korkarım ben," diyor.

Hemen içini rahatlatıyorum: "Yok, yok, yani bölme işlemini öğreniyoruz."

Annem, rahatlamış, iç geçiriyor. Göz ucuyla okul çantası, ortalıkta duran bir kâğıt parçası ya da kutusunun yolunu kaybetmiş bir kurşunkalem arıyor ama hiçbirini bulamıyor.

Sonra, "Neyse, böylesi daha iyi aslında," diyor. "Hadi bakalım. 8 bölü 2, kaç yapar?"

"Bu soru amma da kolay oldu," diyorum. "Tabii ki 3."

Eyvah. Galiba fazla hızlı yanıt verdim. Annemin gözlerinden endişe akıyor. Gözleri dile gelse, "Bu sonucu da nereden

çıkardın?" diye soracak. Hatta konuşmadan da soruyorlar...

Annem gözlerine yeniden hâkim oluyor ve derin bir nefes alıyor.

"Hey, Stefan," diyor. "Bir oyun oynayalım ister misin? Çoğu zaman insan, oyun oynarken bir dolu şey öğrenir."

Yanıt vermeye cesaret edemiyorum. *Onun yerine, bir hesap makinesi yutsam? Hem daha hızlı olur*, demek istiyorum... Fakat daha az önce aptalca bir yanıt verdim zaten. Bugünlük *tek* aptalca yanıt, yeter de artar.

Annem oyunların durduğu dolaptan bir kutu almaya gidiyor. Benim çok oyunum var. Doğum günümde arkadaşlarım bir sürü oyun hediye etti ama itiraf etmeliyim ki annemle pek oynamadık. Oyunla-

rı, onun çocukluğundan kalanların yanına koyduk.

Dolabın kapağı sık sık açılmadığı için gıcırdıyor. Annemin getirdiği oyun, tozdan bir örtüyle kaplanmış.

"Küçükken ben bunu çok oynardım," diyor annem. "Göreceksin bak, çok eğlencelidir. Daha önce hiç oynadık mı bunu seninle?"

Az önceki taktiğimi benimseyip, yanıt vermemeyi seçiyorum. Buna karşılık annem oyun tahtasını, piyonları, zarları, kartları ve banknotları çıkarıp mutfak masasına diziyor.

Oyun çok uzun sürüyor. İkimiz de kazanmıyoruz ama kaybetmiyoruz da. Sonuçta oyun bitmiyor.

Ama çay saati geliyor.

Masaya bir tabak krep çıkageliyor, yanındaysa dostları reçel ve krem çikolata var.

Annem, "Söyle bakalım Stefan, oyundan ne öğrendin?" diye soruyor.

Krepi eşit olmayan iki parçaya bölerken düşünüyorum.

"Bir sürü şey öğrendim," diyorum sonunda.

Gerçekten. Öğrendiklerimle, arkadaşlarımı şaşırtabilirim bile. Duysa, Bayan Valmor da çok etkilenir. Artık taa 24.000.000'a kadar sayabiliyorum. Balkanlar'daki ve Güneydoğu Asya'daki ülkeleri biliyorum. Hatta *kobalt* ve *tungsten* bile yazabiliyorum.

"Peki, bunlar tam olarak *ne* ki?" diye soruyorum.

Annem, her şeyden habersiz gibi, "Ne demek, ne ki?" diyor.

"Kobalt ve tungsten?"

"Ha, şey... şey... şey, onlar..." diyor annem.

Kaşığı reçele batırıyor ve bana bir krep daha veriyor. Bir sürü şey bilir gibi yapmaya yarayan bu teknikten benim de haberim var.

"Haklısın," diyor annem sonunda. "Şey yapmamız... ee... sözcük dağarcığına da çalışmamız gerek. Birlikte kitap okuruz. Yarın akşam olur mu?"

Yapılacak en iyi şey gibi görünen şeyi yapıyorum:

Teklifini kabul ediyorum.

Çilek
Reçeli

5
Başlıyoruz

Odamda sadece bir tane sandalye var ve o da pek rahat değil. Anneme yatağın kenarına oturmasını öneriyorum.

Ben de yastığımı arkama alıp sırtımı duvarın en sevdiğim yerine dayıyorum, duvar kâğıdının hafifçe kalktığı yere. Annem, odamdaki kitap yığınından rastgele bir kitap seçiyor. Sanki çok tuhaf bir eşyaymış gibi onu evirip çeviriyor, tartıyor,

tırnağını kapağa sürtüyor ve sonra kitabı açıyor.

"Nasıl yapalım?" diye soruyor. "Sırayla birer bölüm mü okuyalım? Birer paragraf mı okuyalım? Yoksa birer cümle mi?"

Okumayı seviyorum ama uzun süre okumayı sevmiyorum, çünkü sonra bir anda kafam karışıyor ve dengemi kaybeder gibi oluyorum. İp cambazıymışım gibi. İpi şaşırıyorum, tökezliyorum ve bir ayağımı diğerinin önüne yerleştiremez oluyorum.

Çoğu zaman, Bayan Valmor'un diktelerinde de aynı sorunu yaşıyorum: Başlangıçta her şey yolunda gidiyor ama sonra, sözcüklerde ilerleyişimiz, bataklıkta ilerlemeye benziyor.

Yani bence, yavaş yavaş ilerlemekte fayda var.

Annem kitaba bakıyor ve kararlı bir sesle, "Pekâlâ Stefan, sen başla," diyor.

Parmağı, ilk cümlenin en başında duruyor; hafifçe kemirilmiş tırnağı, *hadi* der gibi kâğıdın üstünde hafifçe hışırdıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve balıklama atlıyorum:

"Zar kafanın boynu uzun."

Kitap annemin dizlerinin üstünde titriyor.

Annem şaşkınlıkla, "Ne?" diyor, tükürüğü boğazına kaçıyor.

Öksürmesi bitip yeniden konuşabilir olunca annem bu kez, "Hadi, en baştan başla Stefan," diyor.

Hatalı bir başlangıç oldu, evet. Pardon. Hadi, bir, kii, üç, hop:

"Zar kafanın boynu uzun."

Ve annem bu kez, o ünlü deyişine başvuruyor: "Eyvah Stefan... Ne yapacağız seninle?"

Doğrulup dimdik duruyor, tıpkı geçen hafta müfettiş geldiğinde Bayan Valmor'un da yaptığı gibi. Bu kez saçmalamasam iyi olacak.

"Üçüncü deneme," diyor annem. "Hadi bakalım."

Sağa sola bakıyorum. Rüzgârın yönünü kestirmeye çalışıyorum. Kafamın içinde bir ses, *Bu senin son şansın*, diyor. İçimden tekrar deniyorum.

Ve baştan başlıyorum:

"Zürafanın boynu uzun."

Aldığım tepki bu kez çok farklı. Annem bir sıçrayışta ayağa fırlıyor ve olimpiyat madalyası kazanmışım gibi alkışlıyor.

"Evet Stefan, işte bu! Bravo!"

Alçakgönüllü davranmaya çalışıyorum: "Ne oldu ki?" diye soruyorum.

Annem, "Bak, kendini verince nasıl da oluyor," diyor.

Ben, "Ha zar kafa, ha zürafa. Ne güzel işte, şiir gibi kafiyeli," diye üste çıkıyorum.

Annem, "O zaman, daha sonra da şiir okuyalım istersen," diyor.

Bense zaten, bugün her şeyi daha sonra yapmaktan yanayım.

6
Kararlıyız

Ertesi gün, okulda, arkadaşlarımdan farklı olarak şu zürafa hikâyesini biliyor olduğum için seviniyorum. Derste bir ara, Bayan Valmor'un dikkati bizim üzerimizde değilken, pencereden bakıyorum. Ağaçları ve rüzgârla dans eden dalları izliyorum. Yaprakların arasında sarı ya da açık kahverengi lekeler görebilir miyim diye bakınıyorum...

Luiz, aklımın başka yerde olduğunu fark ediyor ve bana neler olduğunu soruyor.

Rüyada gibi bir sesle, "Zürafa..." diyorum.

Bir anda susuyorum, çünkü Luiz'in benimle alay edeceğini sanıyorum.

Ama o bana, onun yerine, "Sen de gördün mü zürafaları?" diye soruyor.

Bayan Valmor bize dönüp sessiz olmamızı söylüyor. Luiz bana suç ortağıymışız gibi göz kırpıyor, yani sanki artık arkadaşız.

Biraz sonra Luiz bana diğer hayvanlardan; imparator penguenden, süt emen domuzlardan, denizineklerinden, sokak köpeklerinden, tüylü develerden ve seneklerden söz ediyor. Bir heyecan, onları daha önce görüp görmediğimi soruyor.

"Görmedim," diyorum. Ama okumak için çabaladıkça, belki ben de görürüm.

Luiz, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyor.

Onu yeniden gülümsetmek için, "Ama *kobalt* gördüm mesela," diyorum.

Luiz'in gözleri kocaman açılıyor. "Ne gördüm dedin?"

"Kobalt. Kobalt yördüm."

Luiz, kobaltın ne olduğunu sormak için yanıp tutuşuyor ama cesaret edemiyor. Ayaklı sözlüğe dönüşümünü tamamlamamış olduğunu bana açık etmeye niyeti yok. Ama belli ki ben bir arkadaş kazandım.

O andan sonra, her akşam annemle okumaya başlıyoruz. Bir dolu farklı şey okuyoruz: Çizgi romanlar, romanlar, dinozorlar hakkında kitaplar, hatta bazen gazeteden sayfalar... Annem, okumanın dayanıklılık meselesi olduğunu söylüyor, tıpkı yüzme, bisiklet veya resim gibi: Yaptıkça, yapması kolaylaşıyor.

İlerliyorum. Okulda artık neredeyse hiç 3 yok. Bayan Valmor beni yüreklendiriyor, hatta kutluyor.

"Kıvıracağına emindim," diyor bana.

Neyi kıvırmam gerektiğinden emin değilim ama sanırım henüz kıvırabilmiş de değilim. Hatta belki de hiç kıvıramam. Bu, "dünyanın öbür ucuna gitmek istemek" gibi. Hâlbuki dünya yuvarlaktır. Yani döndükçe dönersin ama ucuna gidemezsin.

Annemle, odamdaki yığının içinde duran ve raflara dizilmiş olan bütün kitapları son satırına kadar bitiriyoruz.

Sonra annem bana birkaç kitap daha alıyor. Üstelik ne doğum günüm ne de öyle bir şey. Hediyeleri çok seviyorum, o nedenle hediyelere layık olmaya çalışıyorum.

Bazen, ertesi gün okul yoksa okuyoruz, okuyoruz, okuyoruz... Öyle ki gözlerim kapanıyor, dudaklarım aralanıyor ve sonunda koca ağzım, yüzüme hâkim oluyor.

Ama yetmiyor. Yetinmiyoruz. Kütüphaneye gidip kitap ödünç alıyoruz. Yağmurlu günlerde okula bir kitap götürüyorum. Öyle günlerde, bahçenin bin bir çığlıkla çınlayan ve yankılanan üstü kapalı kısmında, diğer herkesin ortasında, yalnız kalabileceğim sakin bir köşeye çekiliyorum. Gerçi bu birkaç dakikadan fazla sürmüyor; çünkü değiş tokuş edilecek kartlar,

yapılacak lastik bilezikler, tavana dikilecek toplar var... Ama denemesi bile güzel.

Annem, "Okudukça iştahın açılır," diyor.

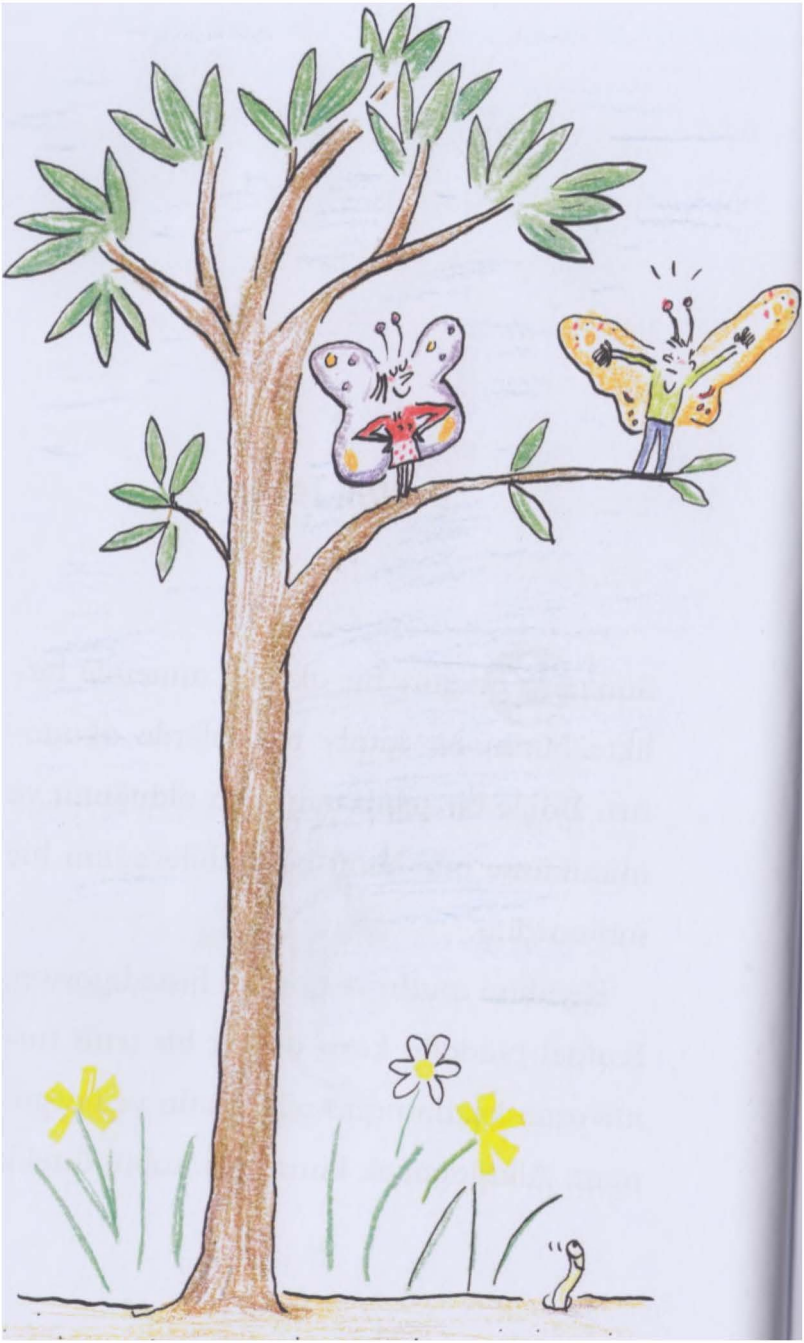
Ve herhâlde doğru ki, artık her akşam karnım acıkıyor.

7
Destek Tekeri

Sonunda oluyor: Bir akşam, annemle birlikte bütün bir kitabı tek seferde okuyoruz. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu ve mümkünse bile bunu becerebileceğimi hiç sanmazdım.

Kendimi mutlu ve yorgun hissediyorum, Rafael Nadal'a karşı büyük bir tenis turnuvasını kazanmışım gibi mutlu ve yorgunum. Alkışlayacak kimse yok tabii, üstelik

hiçbir şey de kazanmıyorum: ne kupa, ne madalya, ne bir paket şekerleme.

Sadece, bana "bravo" diyen, benimle gururlanan annem var. Ki bu yeter de artar.

"Yine de tamamen kusursuz sayılmaz," diye yumuşatıyor övgüsünü. "Ama inanılmaz gelişme kaydettin."

Demek her şey yolunda, sanırım bu akşam rahat uyuyacağım, diye düşündüğüm sırada, annem ekliyor:

"Bundan sonra akşamları kendi kendine okuyabilirsin."

"Nasıl yani!?" diyorum.

"Eh, baksana, o kadar da zor değil," diyor annem.

"Kim... ben... şey... ama..." diye kekeliyorum.

Kelimeler zihnimden ağzıma inene kadar gözlerim doluyor.

"Ama... niye ki?" diye sormaya zaman buluyorum yine de. "Böyle bir cezayı hak edecek ne yaptım? Böyle acı bir ceza Bayan Valmor'un aklına bile gelmez!"

Annem şaşırıyor. Bunun, ceza denen şeyle taban tabana zıt olduğunu söylüyor. Tam tersine bu, büyüdüğümün kanıtıymış.

Israrla, "Bisiklete binmeyi öğrendiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye açıklamaya girişiyor. "Sonunda bir gün, destek tekerlerini söküp depoya kaldırmıştık, çünkü artık onlara ihtiyacın kalmamıştı. Beni de destek tekerleri gibi düşün."

"Ama seni söküp depoya kaldırmalarını istemem!" diye bağırıyorum.

Annem kafa sallıyor, iç geçiriyor ve gülümsüyor. "Ah Stefan, Stefan'cığım... Hadi ama. Büyümek, yalnız kalmayı öğrenmek demektir."

Ona sert bir bakış atıyorum. Eğer gerçekten bu demekse, büyümek istediğimden emin değilim ben. Peter Pan, okuma yazma biliyor muydu acaba?

Annem odamdan çıkarken ışık ve ses de kesiliyor. Artık tek başımayım ve Peter Pan'ı bekliyorum.

Ben beklerken, zihnimde Peter Pan'ın yüzü değişmeye başlıyor. Sanki babamın yüzüne dönüşüyor. Siyah saçları beyazlıyor, gözleri uzaklara dalıyor... Bir süre sonra da duvar kâğıdının kabardığı yerden içeri dalıyor ve ardında sadece gölgesi kalıyor.

Kendi kendime, ne olacağımı sormaya başlıyorum ben de. Sanırım bu gece hayaller diyarına biraz gecikmeli ulaşacağım.

8
Gitmek

Birkaç gün sonra annem, ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor.

Yemekten sonra, "Benimle kitap okur musun?" diye soruyorum.

Yumuşak ama kararlı bir sesle, "Hayır Stefan," diyor annem. "Vakit geldi. Artık kendi kendine okumalısın."

"Ama... ben..." diyorum. "Yani, başarabileceğimden emin değilim. Bütün o zor

sözcüklerle ve satırları birbirine karışan paragraflarla... üstelik, doğru tonla okumak... ve şu şeyle..."

Annem tabakları kaldırıyor, hatta benimkini bile kaldırıyor. Tabakları bulaşık makinesine yerleştirmek için eğiliyor.

Sonra doğruluyor ve omzumdan nazikçe tutuyor. "Bak, ben hemen yanda, buracıkta olacağım. Bir sorun olursa seslenirsin. Olur mu?"

Bir öpücüğe hakkım olup olmadığını soruyorum. Annem yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Hadi, git bakalım," diyor sonra.

Küçük adımlarla, ayak tırnaklarımı yere sürterek gidiyorum. Dikte yapılan bir günün sabahından bile gerginim. Ağzım dilim kuruyor, ellerim terliyor. Öyle bir an ki

bu, insan, elini ayağını nereye koyacağını bilemiyor. Beni bekleyen şeyden kaçmanın bir yolunu arıyorum; gizli bir geçit, bir oksijen maskesi, hafif bir fenalaşma... Tam kapıdan çıkacağım sırada arkamı dönüyorum.

"İyi ama anneciğim," diyorum, "sen ne yapacaksın ben okurken?"

"Hımm..." diyor annem. "Şey, belki biraz televizyon seyrederim ya da internette bir tur atarım. Kendime biraz zaman ayırırım işte."

Başımı eğiyorum.

"Gidiyorum," diyorum.

Annem, durumun o kadar da kötü olmadığını söylemek ister gibi gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum ama başka bir şey söylemek ister gibi.

9
Sohbet

İşte, bu kadar.

Buradayım. Odamda, yatağın üstünde oturuyorum. Yanımda, yorganın üstüne yerleşmiş bir kitap var.

Kapı kapalı, panjurlar kapalı, pencere kapalı. Annem, bu şekilde kendimi özgür hissetmeyi öğrenebileceğimi söylüyor. Ama çok tuhaf, çünkü bana tam tersi geçerliymiş gibi geliyor.

Annemin, öğretmenimin, Sofya'nın yüzü gözümün önüne geliyor. Bana bakıyorlar, beni bekliyorlar.

Birkaç dakika öylece duruyoruz.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Sonra ansızın, küçük bir ses duyuyorum; tanımadığım, sabırsız bir ses: "Hadi, başlıyor muyuz? Yapacak çok işim var, hadi."

Yatağımda şaşkınlıkla sıçrıyorum. Bu da kim? Gözlerimle odayı tarıyorum. Tavana bakıyorum, dolabı hafifçe aralıyorum... Yatağın altına bile bakıyorum ama canavarlar yatağımın altından taşınalı çok oldu.

"Neyse, bekliyorum ben o zaman," diyor ses.

Gözlerimi kitaba dikiyorum. "Ne yani?.. Sen mi konuşuyorsun?"

Kitap ânında cevap veriyor:

"Tabii ki! Düşünsene, sözcüklerle doluyum ben!"

Ondan biraz uzaklaşıp yumruklarımı doğrultuyorum. Kötü bir numaraya girişirse, karşılık vermeye hazırım!

"Ben senin kötülüğünü istemiyorum ki," diyor kitap. Sonra da söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlamak için orada öylece duruyor ve hiçbir şey yapmıyor. Hiçbir şey.

Bir süre sonra, konuşan ben oluyorum. "Annemin yerinde oturuyorsun."

Kitap bir an için, yaprakları birbirine yapışık hâlde, sessizce düşünüyor.

Sonra, "Hiç endişelenme Stefan," diyor. "Annen, Facebook'ta gezmekten ve sürekli aynı haberleri, aynı reklamları izlemekten birazdan bıkar. Geri döneceğine eminim.

Hem, o dönmese de bir başkası döner belki, ne dersin?"

İç çekiyorum. Annemin geri dönmesi için ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

"Yine de, okumayı bilmekten korkuyorum," diyorum kitaba. "Çünkü... ya senin yüzünden yapayalnız kalırsam?"

"Her zaman yalnız olmayacaksın ki," diyor kitap. "Başka arkadaşlar bulacaksın. Hem, ben de buradayım."

"Aynı şey değil," diyorum.

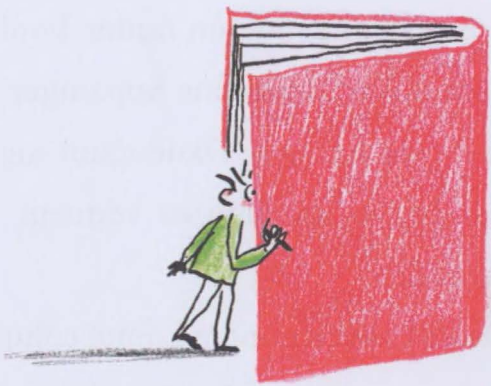
Ama kitabın her şeye bir yanıtı var!

"Ne olmuş yani?" diyor. "Her şeyin aynı kalmaması daha iyi."

Madem öyle, deneyeyim bari. Önce ağır ağır ilerliyorum, çünkü tökezlemekten hâlâ korkuyorum. Fakat sonra, yavaş yavaş güven kazanıyorum. Kitap beni yü-

reklendiriyor: Yanılsam da, her şeyi anlamasam da, karşılaştığım ilk zorlukta durmamamı öğütlüyor.

Ve az sonra, nerede olduğumu bile bilemez hâle geliyorum! Kitap beni ele geçiriyor. Tutsak oluyorum ama bu tutsaklık benim hayal ettiğim şeye hiç benzemiyor.

Pencereler açık, okyanustan tuz kokusu geliyor, nefes nefese kalmadan koşarak kum tepelerini aşıyorum ve hava hep apaydınlık oluyor...

İkinci bölümün sonunda kitap beni tebrik bile ediyor.

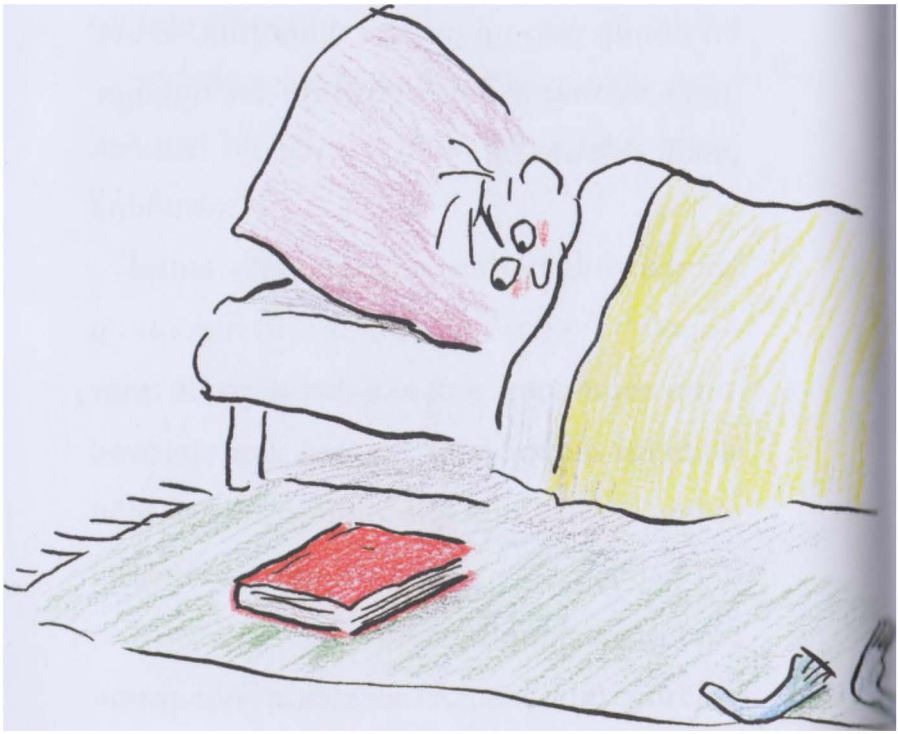
"Gördün mü?" diyor. "Bugünlük mükemmel bir okuma oldu. Artık beni bırakabilirsin."

İsabet olur, uykum geldi çünkü. Kitabı yatağımın ucuna, halının üstüne bırakıyorum. Kitap kendi kendine kapanıyor ama birazcık açık kalıyor. Okuduğum sayfalar hâlâ aralık, sanki bana sır vermeyi daha bitirmemişler.

Kısa süre sonra annem kapıyı çalıyor ve başını içeri uzatıyor. Az önce bir gürültü duyar gibi olmuş, kiminle konuştuğumu

soruyor. Önemli bir şey olmadığını söylüyorum. Ne de olsa bu, kitapla bizim sırrımız.

Annem ışığı söndürüp kendine ayırdığı zamanı harcamaya gittiğinde, ben de kitaba dönüp ona iyi geceler diliyorum. Bana yanıt vermiyor ama. Huzurlu bir uykuya dalalı çok olmuş.

10
Büyümek

Kitabın hakkından gelmem sekiz gün sürüyor.

Kitabı okula götürmüyorum, bahçenin sakin kısmında çıkarıp okumuyorum. Hatta ondan ne Bayan Valmor'a, ne Luiz'e, ne de bir başkasına söz ediyorum. Kitapla baş başa kalıyoruz.

Hangi kitap mı? Hangi kitap olduğunu bilmek mi istiyorsunuz?

Hah, söylemem ki. Siz de arayın, siz de kendi kitabınızı bulun.

Sonra, annemden başka kitaplar da istiyorum. Akşam yemeğimi hızla bitiriyor, kitaplarla buluşmak için odama koşuyorum.

"Stefan, öyle değiştin ki seni tanımakta zorlanıyorum," diyor annem.

Ama kendimden söz edesim yok. Onun yerine, daha çok okumak istiyorum. Dünya öyle büyük ki!

Bir akşam annem kapıyı tıklatıp odama giriyor. Geldiğini biliyorum ama kafamı kaldırmıyorum. Sanki bana söyleyecek bir şeyi var. Ama ne olduğunu bilmiyorum, hatta belki o da bilmiyor.

Kendisine biraz yer açabilir miyim diye soruyor.

Oturuyor ve beklemeye koyuluyor.

Neyi bekliyor?

"Benimle birlikte okumak ister misin?" diye soruyorum. Ama eskisi gibi yakarırcasına sormuyorum bu soruyu.

Annem, "Çok sevinirim Stefan," diyor.

Ve öyle yapıyoruz. Birlikte okuyoruz.

Birer paragraf mı?

Tamam, birer paragraf. Hadi bakalım!

Kitabın sonunda annem, "Ee Stefan?" diyor. "Ne değişti?"

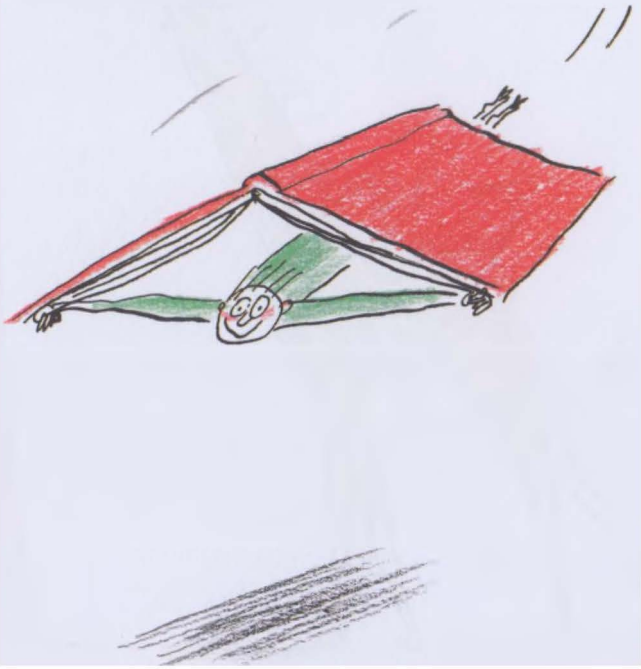
Sorusunu düşünüyorum, sonra konuşuyorum. "Tam olarak haklı değilsin anneciğim," diyorum. "İnsan büyüdükçe, yalnız olmayı öğrenmiyor sadece. Başkalarıyla birlikte olmayı da öğreniyor. Duruma göre bazen yalnız, bazen başkalarıyla birlikte oluyor."

Annemin yüzüne bilmece gibi bir gülümseme yerleşiyor. Alnımdan öpüyor, ayağa kalkıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Yatağa uzanıyorum. Ayaklarım yatağın ta ucuna değiyormuş gibi geliyor. Biraz büyüdüm mü ne?

Evet, büyüdüm.

Büyümüş olmalıyım.

Her gün büyüyorum.

Ve daha da büyüyeceğim.

Türkçeleştiren Damla Kellecioğlu

Olivier de Solminihac

Tek Başıma Okumaktan Korkuyorum

Küçük Stefan'ın büyük bir derdi var, artık ikinci sınıfa geçtiği için dertleri de büyüdü. Stefan, kitap okumaktan korkuyor. İyi ama Stefan, kitaplardan korkulur mu hiç! "Tabii ki korkulur," diyor Stefan. Çünkü... ya karşısına zürafalar çıkarsa? Ya kitabın içinde, hiç tanımadığı kelimeler bulursa? Tamam tamam, sorun yok. Kitabı da annesiyle birlikte okuyuverir Stefan.

Ama eninde sonunda,
kendi başına okumak zorunda da kalacak...

KORKMUYORUM

Tek Başıma Okumaktan Korkuyorum,
kalın kitaplardan, uzun paragraflardan,
zor kelimelerden (ve zürafalardan) çekinen
ufaklıklara korkularının yersiz olduğunu
gösteren, sevimli bir macera!

ISBN: 978-605-285-307-8
9 786052 853078

www.tudem.com
tudemyayingrubu